

Gemeentebreed

De ‘gave der genezing’

P. Niemeijer

In een eerder nummer van ons blad (april 2004) schreef ik over ‘genezers’. Ik waarschuwde ervoor dat die zich zomaar kunnen indringen tussen Christus en ons. Laten we daarvoor op onze hoede zijn. Er is één Middelaar tussen God en mensen: Christus Jezus. Voor andere ‘heilige tussenpersonen’ is er geen plaats.

Naar aanleiding van mijn artikeltje kreeg ik een vraag over ‘de gave der genezing’. Er zijn toch mensen die die gave hebben volgens 1 Korintiërs 12? Kunnen ook mensen vandaag niet over die ‘gave der genezing’ beschikken?

Geen permanent vermogen

Een paar opmerkingen ten antwoord.

1. We komen in de Bijbel zeker mensen tegen door wie de Here wonderlijke genezingen schonk. Maar zulke mensen zijn niet standaard voor alle tijden. En ook niet in alle tijden in dezelfde mate. Er zijn duidelijk periodes die er wat wonderen betreft boven uitsteken: de tijd van de uittocht uit Egypte en de reis door de woestijn, de tijd van de profeten Elia en Elisa, en de periode van de Here Jezus en zijn apostelen. Het is goed om met dit reliëf rekening te houden. Alle tijden zijn niet hetzelfde.
2. Degenen die anderen genazen (behalve de Here Jezus), konden dat niet op grond van een gave waarover ze permanent beschikten. Ze hadden niet een macht of gave die altijd en overal ‘werkte’. De ene zieke genazen ze wel, de andere niet. De gave was niet een permanent gegeven in hun handen en stond niet te hunner beschikking. Het was de Here die op zijn tijd en op zijn wijze van hen gebruik maakte en door hen werkte.
3. Het spreken over de ‘gave der genezing’ gaat terug op 1 Korintiërs 12. Maar daar komen we de uitdrukking zo niet tegen. In 1 Korintiërs 12 is niet sprake van de gave ‘der genezing’ (let op het lidwoord ‘der’ en op het enkelvoud ‘genezing’), maar van ‘gaven van genezingen’ (zie vers 9; en in vers 28 staat in de grondtekst hetzelfde). Dat meervoud ‘genezingen’ en het ontbreken van het lidwoord is belangrijk. Bij de gave ‘der genezing’ denkt men aan een permanente *geneeskraft*. Maar bij gaven ‘van genezingen’ kun je denken aan verschillende *gevallen* van genezing. Je zou heel goed kunnen vertalen: gaven ‘bestaande in’ genezingen. Kennelijk vonden die in Korinte plaats: wonderlijke genezingen (ook ongewone ziekte- en sterfgevallen overigens; 11:30). Van die wonderlijke genezingen zegt Paulus dat het genadegaven zijn. Het woord ‘charisma’ heeft in 1 Korintiërs 12 nl. nog niet de pregnante betekenis die het later in de (pinkster)theologie zal krijgen. Het is bij Paulus nog gewoon ‘cadeau, presentje, geschenk’ (J. van Bruggen, *AMBTEN IN DE APOSTOLISCHE KERK*, p. 144v). Er vallen ook ‘werkingen’ van God onder (vers 6; vgl. J. van Bruggen, *A.W.*, p. 155). We kunnen van die genezingen dus zeggen dat het de Geest was die ze ‘werkte’ (vers 11). En dat ze zijn cadeau, zijn gave waren. Hij schonk gaven bestaande in genezingen. Dáárom gaat het in 1 Korintiërs 12. En niet over een of ander charisma van ‘de’ genezing (*geneeskraft*).

Conclusie: geen instituut

Mijn conclusie is dat 1 Korintiërs 12 ons niet dwingt om te denken aan mensen die over een permanente gave van genezing beschikten. Zelfs charismatische theologen als Duffield en

Van Cleave oordelen in hun ‘dogmatiek’ (WOORD EN GEEST): nergens in het Nieuwe Testament lezen we dat iemand ‘de’ gave van genezing heeft.¹ En de gematigde pinkstertheoloog Gordon D. Fee zegt met een beroep op het meervoud *charismata/gaven* (van genezingen) in 1 Korintiërs 12:9, dat we waarschijnlijk niet moeten denken aan een permanente gift, maar dat we moeten denken aan telkens voorkomende genezingen als een gift. Laten we, zou ik zeggen, van ‘gaven van genezingen’ niet een ‘instituut’ maken als ‘de gave der genezing’.

Ik voeg daar nog drie opmerkingen aan toe.

a. Laat niemand de reguliere medische weg minachten. Het is de Here die kundigheid schenkt aan medici, therapeuten en verplegers. Hun werk doet op geen enkele manier af aan de realiteit van Gods werk en almacht. De Here wil en kan zijn plan van genezing ook uitvoeren door heel gewone artsen. Niemand moet daar smalend of meewarig over doen. Ook als God gewone mensen gebruikt, schittert daarin zijn wijsheid en macht!

b. Ik ontken niet dat de Here ook vandaag wonderlijke genezingen geeft. Dat doet Hij. Misschien wel vaker dan wij doorhebben. Op het gebed. En *boven* bidden en beseffen (Ef. 3:20)! Maar waar het mij in dit en mijn vorige artikel om gaat, is dat Hij daarvoor niet bepaalde genezers als een soort heilige tussenpersonen gebruikt, maar dat Hij een God is die naar het gebed van ons allen luistert!

c. De ene arts is beter dan de andere. Er zijn ook mensen met bijzondere gaven om diagnoses te stellen en alternatieve genezers. Hoe je daarover moet oordelen, is een andere vraag dan ik hier aan de orde stel. Mensen als Jan Zijlstra en T.B. Joshua willen niet tot deze ‘reguliere of alternatieve genezers’ gerekend worden. Zij beroepen zich op de gave der genezing die ze hebben. Dáárover ging mijn schrijven. Ik ben van mening dat ze zich op die ‘gave der genezing’ niet kunnen beroepen. Om de redenen die ik noemde in mijn artikel van april en in dit artikel.

Noot:

¹ Guy P. Duffield, Nathaniel M. van Cleave, WOORD EN GEEST. HOOFDLIJNEN VAN DE THEOLOGIE VAN DE PINKSTERBEWEGING, Kampen 1999 2^e druk, p. 353. Ondanks deze op zichzelf goede observatie ontkomen ze niet aan een leer over gaven van heelmakingen.